

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku J. G.
przy uczestnictwie W. B., R. B., J. G. i H. W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy i uczestniczki postępowania J. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza solidarnie od J. G. i J. G. na rzecz W. B. i R. B. kwoty po 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. G. i uczestniczka postępowania J.G. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z 29 października 2019 r., zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi, wskazując, że zaskarżone postanowienie narusza powołane w skardze kasacyjnej przepisy prawa materialnego, na skutek niedostatecznego zbadania przesłanki posiadania

samoistnego. Zdaniem skarżących, Sąd Okręgowy przyjmując zależność posiadania wnioskodawcy i jego żony pominął ustalenia dotyczące sposobu korzystania z nieruchomości w całym badanym okresie.

W odpowiedzi na skargę uczestnicy postępowania W. B. i R. B. wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, uczestnicy postępowania wniesli o zasądzenie od skarżących kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien przedstawić wywód prawny, zmierzający do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zasadnicza część argumentacji skarżących, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zmierza do zakwestionowania dokonanej przez sądy obu instancji oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia

skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Już tylko z tego względu wywód dotyczący oczywistej zasadności skargi nie może być uznany za wystarczający do przyjęcia skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) zasądził solidarnie od skarżących na rzecz W. B. i R. B. kwoty po 450 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

ke